

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jaromíra Sklenáře v právní věci žalobce: **C. G.**, nar. XXX, státní příslušnost Čínská lidová republika, bytem XXX, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2011, č.j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 6. 2011, č.j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8640,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

III. Po právní moci tohoto rozsudku bude žalobci z účtu Městského soudu v Praze vrácen soudní poplatek zaplacený z podané kasační stížnosti v částce 3000,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 14. 6. 2011, č.j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022, kterým žalovaný podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, prodloužil dobu zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že svým rozhodnutím ze dne 24. 3. 2011 č.j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022 rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a stanovil jím dobu zajištění na 90 dnů od omezení osobní svobody. Vzhledem k tomu, že po tuto dobu se nepodařilo realizovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň je opodstatněná obava z toho, že by se žalobce mohl skrývat, rozhodl správní orgán o prodloužení doby zajištění.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především uvedl, že trvá na svých původních námitkách, které uplatňoval v rámci žaloby proti rozhodnutí o zajištění ze dne 24. 3. 2011. Namítl tedy, že rozhodnutí o zajištění bylo vydáno v totožný okamžik, kdy došlo k předání oznámení o zahájení řízení, tedy bez dostatečného podkladu pro rozhodnutí. Dále poukázal na to, že jednotlivé důkazy byly pořízeny před zahájením správního řízení a správní orgán nebyl oprávněn z nich vycházet. Nadto žalobce konstatoval, že žalovaným použitá aplikace ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nezákonná, neboť ignoruje interpretaci hlavy XI. zákona o pobytu cizinců, Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (zde žalobce odkázal na rozhodnutí tohoto soudu sp. zn. 9 As 5/2010, sp. zn. 4 Azs 235/2005 ze dne 25. 4. 2006 a na rozhodnutí sp. zn. 1 As 12/2009 ze dne 15. 4. 2009). Pokud jde o důvody pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce, poukázal žalobce na to, že ode dne zajištění neprovedl žalovaný jediný úkon, s výjimkou vyrozumění o konání místního šetření dne 18. 5. 2011. Rozhodnutí o správním vyhoštění je správní orgán oprávněn realizovat až poté, kdy je vykonatelné, což v rámci doby zajištění nenastane. Žalovaný se také řádně nevypořádal s případnými mírnějšími instituty, ačkoliv již nerozhodoval pod časovým tlakem. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobce částečně opakuje své námitky vůči původnímu rozhodnutí o zajištění, ačkoliv žaloba směřuje proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. K samotnému prodloužení uvedl, že to bylo pro realizaci správního vyhoštění nezbytné. Poukázal na nutnost součinnosti s orgány dožádaného státu, na nutnost potvrzení totožnosti žalobce, jakož i na to, že se žalobcem je nadále vedeno řízení o správním vyhoštění. Se záležitostmi uložení zvláštních opatření se žalovaný vypořádal v rámci úvah o rozhodnutí o zajištění, a během řízení nenastaly

žádné nové skutečnosti, jež by umožnily aplikovat ustanovení zákona o pobytu cizinců o zvláštních opatřeních za účelem vycestování. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem č.j. 8A 142/2011-20 ze dne 7. 7. 2011 žalobu jako důvodnou zamítl.

Na základě kasační stížnosti podané žalobce ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem č.j. 1As 119/2011-39 ze dne 2. 11. 2011 výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud především nepřisvědčil názoru městského soudu, že harmonogram provádění úkonů v řízení o správním vyhoštění cizince je na správním orgánu a že soudům nepřísluší procesní postup správních orgánů hodnotit. Takové odmítnutí řádného přezkumu důvodů pro zajištění za účelem správního vyhoštění je jednak v přímém rozporu s konstantní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a jednak hrubě zasahuje do osobní svobody jednotlivce, neboť úvahu o zajištění ponechává libovůli správního orgánu. Správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění a je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaný pod č. 1850/2009 Sb. NSS). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaná postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že spisový materiál tedy musí přesvědčivým způsobem dokládat, že řízení o správním vyhoštění je vedeno řádně a svědomitě. Ochrana osobní svobody cizinců by byla čistě iluzorní, pokud by pro prodloužení doby zajištění cizinců postačovalo, aby správní orgán činil do správního spisu čistě formální „úkony“ a sepisoval úřední záznamy o tom, že podmínky pro zajištění cizince i nadále trvají, bez jakéhokoli konkrétního odůvodnění a bližší vazby na probíhající řízení o správním vyhoštění. V předmětné věci je ze spisového materiálu kromě čistě obecných výše zmiňovaných úředních záznamů patrný pouze jeden úkon směřující k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jímž bylo místní šetření provedené dne 24. 5. 2011. To však bylo provedeno teprve dva měsíce poté, co byl stěžovatel zajištěn, ačkoliv místo pobytu manželky stěžovatele bylo žalované známo již od 24. 3. 2011 (srov. protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 24. 3. 2011 sepsaný s paní J. P.; založeno na č. l. 21 správního spisu). O skutečnosti, že by žalovaná kontaktovala zastupitelský úřad Čínské lidové republiky a žádala o ověření totožnosti stěžovatele či o součinnost při zajištění materiálů nezbytných pro realizaci vyhoštění, ve správním spise není jediná zmínka (srov. např. přehled spisového materiálu ze dne 30. 6. 2011). Nejvyšší správní soud tedy uzavřel své úvahy s tím, že důvody ospravedlňující

rozhodnutí o prodloužení doby zajištění popsané v napadeném rozhodnutí nemají oporu v předloženém spisovém materiálu. Námitka chybně posouzeného skutkového stavu městským soudem je proto důvodná. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva zřetelně vyplývá, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly (tj. především nezbytnost realizace správního vyhoštění při respektování řádně vedeného řízení o vyhoštění). Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je proto na žalované, aby skutečnosti odůvodňující prodloužení doby zajištění vždy promítla do příslušného správního spisu.

Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Soud především konstatoval, že námitky vznesené v části II. žaloby se vztahují k výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2011, jímž bylo rozhodnuto o zajištění cizince. Tyto námitky se jednak netýkají rozhodnutí aktuálně napadeného a jednak se s nimi vypořádal Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 5 A 59/2011-28 ze dne 13. 4. 2011. Proto pokud jde o samotný fakt zajištění žalobce pro účely správního vyhoštění, nezbývá než odkázat na označený rozsudek a na argumentaci v něm obsaženou. Soud neshledal důvod odchýlit se od závěru, vyjádřeném v předchozím rozsudku, podle něhož „... zajištění cizince je krajním řešením, jehož je možno užít pouze při naplnění podmínek ust. § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Soud se však domnívá, že tyto podmínky v daném případě naplněny byly a žalovaným byly též dostatečně odůvodněny. Závěr žalovaného, že jednání žalobce vzbudilo nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění je plně odůvodněn zjištěním, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, v rozporu s pravomocným vyhoštěním, prokazoval se padělaným dokladem a neplnil povinnosti uložené zákonem a to zejména povinnosti vycestovat z území ČR, předložit doklad o zdravotním pojištění či hlásit změnu pobytu. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, že nebylo namístě uložit zvláštní opatření dle § 123b či § 123c zák. č. 326/1999 Sb., neboť žalobce již dříve pravomocně uložené správní vyhoštění nerespektoval a nevycestoval z území ČR a dlouhodobě zde pobýval pod cizí identitou, z čehož lze právem dovodit, že hrozí nebezpečí, že žalobce se bude i nadále skrývat.“

Pokud však jde o důvody pro prodloužení doby zajištění žalobce popsané v napadeném rozhodnutí, soud konstatoval, že nemají oporu v předloženém spisovém materiálu. V předmětné věci je patrný pouze jeden úkon směřující k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jímž bylo místní šetření provedené dne 24. 5. 2011. To však bylo provedeno teprve dva měsíce poté, co byl stěžovatel zajištěn, ačkoliv místo pobytu manželky stěžovatele bylo žalované známo již od 24. 3. 2011 (viz č. I. 21 správního spisu). O tom, že by žalovaný kontaktoval zastupitelský úřad Čínské lidové republiky a žádal o ověření totožnosti stěžovatele či o součinnost při zajištění materiálů nezbytných pro realizaci vyhoštění, ve správním spise není žádná zmínka. Závěr žalovaného o nutnosti prodloužit dobu zajištění žalobce na účelem správního vyhoštění o 60 dnů tedy není odůvodněn žádnými relevantními skutečnostmi, jež by byly zadokumentovány ve správním spise. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, jediným relevantním procesním úkonem, který žalovaný učinil s cílem realizovat správní vyhoštění od 24. 3. 2011 do 30.

6. 2011 (tj. od rozhodnutí o zajištění cizince do odeslání spisového materiálu městského soudu) provedení místního šetření dne 24. 5. 2011, což však nekoresponduje s důvody popsánymi žalovaným pro prodloužení doby zajištění v napadeném rozhodnutí (součinnost se zastupitelským úřadem Čínské lidové republiky).

Městský soud v Praze tedy uzavřel s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá obsahu předloženého správního spisu a argumenty žalovaného o důvodech pro prodloužení doby zajištění žalobce nelze relevantně přezkoumat. Za tohoto stavu věci proto soud napadené rozhodnutí zrušil pro rozpor s ust. § 3 správního řádu, neboť před jeho vydáním nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění; náhradu v celkové výši 8640,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Po právní moci rozsudku bude žalobci vrácen soudní poplatek zaplacený v částce 3000,- Kč z podané kasační stížnosti. Žalobce byl podle ust. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 540/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, osvobozen od placení soudního poplatku, a toto osvobození se podle ust. § 11 odst. 3 písm. f) cit. zákona vztahuje i na podání kasační stížnosti. Jelikož žalobce soudní poplatek z podané kasační stížnosti k výzvě soudu zaplatil, ač k tomu nebyl povinen, soud rozhodl podle ust. § 10 odst. 1 cit. zákona o vrácení takto zaplaceného poplatku.

P o u č e n í:

proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního]

V Praze dne 6. března 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu